

Nagyon jól telt a hétvége, a kialvatlanság ellenére is mérhetetlen örömmel és új élményekkel, emlékekkel gazdagodva térhettem vissza. (Barna Csilla 3. évf.)

Bicók Mónika (4. évf.): A kongresszus

Mikor utazásról van szó, mindig nagyon izgatott vagyok, a szívem hevesen dobog, s előtte nap nem tudok aludni. Nagyon szeretek utazni, mivel mindig valami új helyet, tájat láthatok és megismerhetek, ami számomra ismeretlen. Egy hétvégi utazás, amelyet a kollégiumom rendezett szeptember 10-12. között, egyszerűen felejthetetlen mindenki számára, aki részt vett rajta. Most elmesélem, hogy hogyan teltek el a napjaink.

Szeptember 10-én reggel elindultunk Magyarországra. Miután mindent bepakoltunk izgatottan ültünk be a buszba. Útközben sajnós láttunk egy autóbalesetet, de nem akadályozott minket, mentünk a kitűzött cél felé. Amikor Magyarországra érkeztünk, először a Szent István-bazilikát látogattunk meg. A bazilika Magyarország egyik legszebb, legjelentősebb egyházi és idegenforgalmi nevezetessége. Az épület megtekintése után szabadidőt kaptunk, ami azt jelentette, hogy felfedezhettük a környező területet. Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmából, az egész tér tele volt árusokkal, lehetett szerencsekereket forgatni, kvízt kitölteni. Voltak emberek, akik beöltöztek huszárnak, vitéznek, sőt még sólymot kezén tartó solymással is lehetett találkozni.

A kis pihenés után metróval mentünk a Papp László Sportaréna, ahol Ákos koncerten, zenés dicsőítésen, tanúságtételeken és szentségimádáson vettünk részt. Ákos és a Forráspont biztosított nekünk zenei szórakozást, Sophia Kuby és Proszenyák Róbert pedig elmesélték, hogyan élték át az Istennel való találkozást. A hosszú nap után már mindenki nagyon fáradt volt, elmentünk a szállásunkba, ahol nyugodtan eltöltöttük az este hátralevő részét.

Másnap, reggeli után elmentünk a bobbályára, aki nem akarta, vagy nem merte kipróbálni a bobozást, a Gömbkilátóba ment, ahol megcsodálhatta a tájat. Ebéd után két csoportra oszlottunk. Az első csoport elment Kaposvárra az élményfürdőbe, a második csoport pedig a siófoki Fordított házat látogatta meg. Este a szálláson közösen elkészítettük a szendvicseket, amit vasárnap fogyaszthattunk el.

Végül eljött a vasárnap, vagyis az utolsó napunk Magyarországon. Hajnalban keltünk, hogy időben érkezünk a pápai szentmisére. A mise előtt Tóth Gabi énekelt, utána pedig Nagy Bogi, Czinke Máté és Dánielfy Gergő adták elő a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus himnuszát. Az előadók gyönyörűen énekeltek, s látszott rajtuk, hogy nagyon izgatottak. Számukra is nagy megtiszteltetés volt, hogy ott lehettek, mint ahogy nekünk is.

Nagyon vártuk, hogy élőben is láthassuk a pápát. Mikor kocsival jött felénk megtisztelő volt látni. Belegondoltam, hogy valójában lehet, hogy csak most az egyszer volt alkalmam rá. Volt egy gondolat, ami nap mint nap az eszembe jut és Ferenc pápa mondta:

„Szeretném felidézni előttetek a Lánchíd képét, amely összeköti ennek a városnak a két részét. Nem olvasztja őket egyé, de összekapcsolja őket. Ilyeneknek kell lenniük a kapcsolatoknak miközöttünk. Mindig, ha valaki be akarta kebelezni a másikat, az nem építő volt, hanem romboló, ahogyan az is, aki ki akarta rekeszteni a másikat, ahelyett, hogy befogadta volna. Hányszor megtörtént ez a történelem során! Örködnünk és imádkoznunk kell, hogy ez soha többé ne következzen be. Azon kell együtt dolgozni, hogy a testvériségre neveljük az embereket, hogy a gyűlölet hullámai ne söpörhessék el többé a jó viszonyt.” (Ferenc pápa, Budapest)

Körülöttem nagyon sokan voltak, más országból érkezettek, más nemzetiségűek is. Rájöttem, hogy akik itt vannak, Isten miatt vannak itt, és mindannyiunkban közös az Isten iránti szeretet és tisztelet. Szentmise után, mindenki benyúlhatott különös gondolatok, érzések, megragadott bennünket a pillanat.

Délután a Tropicariumba látogattunk el, ahol sokféle halat, kígyót, teknőst, cápát és sok más tengeri állatot láthattunk. A hely egyszerűen szó nélkül hagyott bennünket. Legvégül a Campona áruházban vásároltunk, majd elindultunk haza, Nagybecskerekre.

A hétvége nagyon izgalmas, szép és tanulságos volt. Mindenki, aki részt vett a programon, élményekkel és szép gondolatokkal tért vissza, amit majd mindenkinek büszkén és izgatottan mesélhet.

A Forráspont rendezvényen meghallgathattunk két igazán tanulságos történetet. Az első történetet egy családapa osztotta meg velünk. Futóverseny közben összeesett. Kórházi ágyán hallotta a körülötte folyó beszélgetést, de nem volt magánál. Nem értette mi történt, majd mikor megértette rájött, meg kell bánnia a hitetlenségét, de nem történt semmi. Majd mikor feleszmélt, hogy igazából nem bánta meg, megtette és meggyógyult. A másik történetet egy kedves hölgy mesélte el. Mikor szülei elváltak rossz útra tért. Egyszer azonban nagyanyja elhívta egy zarándokútra. Ezen a zarándokúton változott meg az élete. Mikor áldozni, ment keresztbe tette karjait, jelezve a papnak, hogy nem áldozhat. A pap mégis felé nyújtotta az ostyát, majd azt kérdezte tőle, hogy hisz-e abban, hogy ez Krisztus teste?! Erre a kérdésre nem számított, de ahogy nézte az ostyalapot azt válaszolta, hogy igen, hiszi. Később megkeresztelkedett és napjainkban példamutató keresztény életet él. E két tanulságos beszéd után egy gyönyörű szentségimádással fejeződött be a péntek esti Forráspont program. (Német Edina 1. évf.)

Számunkra nagy dolgot jelentett, hogy élőben és közelről láttuk Ferenc pápánkat, és résztvehettünk a misén, amelyen vele együtt imádkoztunk. A hit kétség kívül ott volt mindenkiben, főleg amikor 70.000 ember egyszerre imádta Istent és együtt adott neki hálát. Az emberek láttán fellángolt az igazi kötődés a hithez és az embertársainkhoz, mely egy nagyon felemelő és örömteli állapotba vezetett. Az emberek láttán eszembe jutott, hogy mindannyian egy közös dolog miatt látogattunk el ide, amely igazi erővel ajándékozott meg minket. (Király Petra 4. évf.)

Egyszerre csak hangokat hallottam, azt mondtam magamban: jön a pápa. Jézusom köszönöm neked, hogy megadtad ezt a lehetőséget, hogy itt legyek és részt vehetek ezen a szentmisén. Szüleimre, testvéreimre, rokonaimra, ismerősökre gondoltam, értük imádkoztam. Megragadott, hogy Ferenc pápa megállt és megáldotta a gyermekeket, akiket hozzávittek. (Nagy Emese 2. évf.)

Nehéz lenne egy szóval körülírni azt az élményt, de főleg azt a tapasztalatot és érzést, amelyet a kongresszus által kaptunk. Sok érzés szabadult fel bennünk a hétvégén. A legmegfelelőbb szó talán a felemelő lenne, de ez még közel sem írja le azt az érzést, amely személy szerint engem, de szerintem minden résztvevőt megragadott ezen a rendezvényen. (Király Petra 4. évf.)

Különleges érzés volt látni a tengeri élőlényeket a közelemben úszkálni. Bementünk egy alagútba, mellettem és a fejem felett is víz volt, olyan érzésem támadt mintha ott lennének velük a vízben. Mellettem úszott el egy cápa és egy rája. (Nagy Emese 2. évf.)

Megtisztelve érzem magam, hogy részt vehettem ezen a nagy eseményen. Láttam, hogy a jelenlévő több tízezer ember ugyanazt érzi: a büszkeség, a tisztaság és Isten átjárja a lelkünket. (Szemerédi Lúcia 2. évf.)

Az összes kollégista nevében köszönöm a lehetőséget a kollégiumnak és szervezőknek, hogy részt vehettünk a NEK-en, együtt lehettünk, együtt gyakorolhattuk hitünket, emlékeket gyűjthettünk, egy életre szóló élmény volt. (Víg Melánia 3. évf.)